

Čís. 7723.

Při dodatečném rozvrhovém roku nelze vznést odpor proti pohledávce, jež byla již při prvním roku právoplatně přikázána.

Bylo-li vyhověno žalobě podané následkem odporu (§ 232, druhý odstavec, ex. ř.), dlužno částku uvolněnou z rozdělovací podstaty příkázati zadním oprávněným podle jich pořadí a bez ohledu na to, zda žalovali čili nic, a teprve zbytek jest přikázati dlužníku.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, R II 440/27.)

Dodatečným rozvrhovým usnesením v exekuční věci proti úpadkové podstatě Josefa A-a přikázal soud první stolice peníze, které měl obdržeti knihovní věřitel Alois J., úpadkové podstatě dlužníkově k poměrné úhradě všech úpadkových věřitelů. D ů v o d y: Podle rozvrhového usnesení ze dne 11. ledna 1926 měl hypotekární věřitel Alois J. obdržeti pro kauční pohledávku z nájemní smlouvy ze dne 16. listopadu 1924 15.000 Kč, dále na svou pohledávku z dlužních úpisů 102.977 Kč 74 h. Správce úpadkové podstaty a knihovní věřitel Rudolf V. podali pod č. j. C III 1/26 odpůří žalobu na Aloisa J-a o bezúčinnost zástavních práv, pokud se týče zajištění shora uvedených obnosů. Podle rozsudku tohoto soudu ze dne 11. března 1926, rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího ze dne 11. května 1926 a rozsudku nejvyššího soudu v Brně ze dne 10. listopadu 1926, Rv II 463/26, čís. sb. 6463, jest knihovní věřitel Alois J. povinen uznati a přivoliti, by všechny částky poukázané mu rozvrhovým usnesením ze dne 11. ledna 1926 byly poukázány úpadkové podstatě Josefa A-a k poměrné úhradě všech úpadkových věřitelů bez ohledu na zajištění Aloisa J-a. Znění výroku rozsudku nejvyššího soudu jest podle názoru soudu tak jasné, že odporům při rozvrhovém roku účastněných osob nemohlo býti vyhověno, poněvadž soud může se jedině řídit konečným rozhodnutím nejvyššího soudu. R e k u r s n í s o u d nevyhověl ani rekursu knihovního věřitele Rudolfa V-a ani rekursu správce úpadkové podstaty. D ů v o d y: Proti napadenému dodatečnému rozvrhovému usnesení podal stížnost jednak správce úpadkové podstaty dlužníka, jednak Rudolf V., onen proto, že nebylo v napadeném usnesení rozhodnuto o odporu, který vznesl stěžovatel proti pohledávce Rudolfa V-a, tento pak, že mu nebyly napadeným usnesením přikázány pohledávky podle usnesení ze dne 11. ledna 1926, připadlé Aloisi J-ovi, oba pak navrhli zrušení po případě změnu napadeného usnesení. Stížnostem nelze přiznati oprávnění. Při rozvrhovém roku dne 15. března 1927 vznesl sice správce úpadkové podstaty odpor proti přikázání pohledávky Rudolfa V-a, leč první soudce právem k tomuto odporu nepřihlížel, ježto Rudolf V. svou pohledávku účtoval již při rozvrhovém roku dne 7. ledna 1926, tato byla mu rozvrhovým usnesením ze dne 11. ledna 1926 právoplatně přiřknuta a nelze mu proto přiznati právo odporu při dodatečném rozvrhovém roku, který jednal pouze o přidělení pohledávky Aloisa J-a. Leč ani stížnost Rudolfa V-a není odůvodněna. První

soudce řídil se přesně rozsudkem nejvyššího soudu, který vyslovil, že peníz přikázaný J-ovi má připadnouti úpadkové podstatě dlužníka, takže nebylo možno přikázati ji Rudolfu V-ovi, třeba že by to odpovídalo původnímu rozvrhovému usnesení ze dne 11. ledna 1926.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty, vyhověl však dovolacímu rekursu oddělného věřitele Rudolfa V-a a zrušil napadené usnesení, pokud se týkalo tohoto věřitele a v důsledku toho i příslušnou část usnesení prvního soudu a přikázal věc exekučnímu soudu, by postupoval podle druhého odstavce § 233 ex. ř.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs správce úpadkové podstaty se odkazuje na správné důvody napadeného usnesení. Nezáleží na tom, že první soud zvlášť nevyřídil jeho odpor, vznesený při druhém rozvrhovém roku, stačí, že tak učinil rekursní soud, jenž mohl ve směru tom zrušiti usnesení prvního soudu a uložit mu nové rozhodnutí, ale mohl také, měl-li proto dostačelný skutkový podklad, rozhodnouti ve věci. Poukazuje-li rekurent na podporu správnosti svého mínění k rozhodování nejvyššího soudu v těch případech, kde rozvrhové usnesení bylo rekursním soudem zrušeno a věc vrácena prvnímu soudu k novému rozhodnutí, přezírá, že v tomto případě rozvrhové usnesení ze dne 11. ledna 1926 zrušeno nebylo, naopak, nebyvši nikým napadeno, nabylo právní moci. Ostatně by odpor ani nebyl opodstatněn, poněvadž se předpis § 12 úp. ř. vztahuje jen na oddělná práva, jichž bylo nabyto exekucí. Dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty nebylo proto vyhověno.

Jinak má se věc, pokud jde o dovolací rekurs oddělného věřitele Rudolfa V-a. Napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu zakládají se v této příčině na zřejmém neporozumění zdejšímu rozhodnutí ze dne 10. listopadu 1926, Rv II 463/26, čís. sb. 6463, neboť rozhodnutí toto nevysloвило, že částky přikázané Josefu J-ovi mají připadnouti úpadkové podstatě dlužníka bez ohledu na oddělná práva věřitelů dosud neuspokojených, a zejména z toho, že tímto rozhodnutím bylo uznáno právem, že žalovaný Josef J. jest povinen přivoliti, by částky z nejvyššího podání přikázané k zaplacení na pohledávky 85.000 Kč, 38.000 Kč a 15.000 Kč byly přikázány a k výplatě poukázány úpadkové podstatě Josefa A-a k poměrné úhradě všech úpadkových věřitelů, neplyne, že by to uznati a k tomu přivoliti museli i zadní oddělní věřitelé a zejména snad rekurent, nanejvýš když rozvrhovým usnesením ze dne 11. ledna 1926 právoplatně bylo rozhodnuto, že pro případ, že by některá z předních pohledávek odpadla, případně uvolněná část předně jemu (V-ovi) na jeho pohledávku, pokud není již uspokojena. Měl tudíž první soud, když pokračoval v rozdělovacím řízení omezeném na zmíněné částky podstaty (15.000 Kč a 102.977 Kč 74 h přikázané Aloisu J-ovi rozvrhovým usnesením ze dne 11. ledna 1926 E 438/25) řídit se zásadou, vyslovenou v § 232 druhý odstavec ex. ř., z něhož plyne, že částka rozdělovací podstaty uvolněná tím, že žalobě bylo vyhověno, nepřipadá žalobci, nýbrž sluší ji přikázati zadním oprávněným podle jejich pořadí

a bez ohledu na to, zda žalovani čili nic, a že teprve, co by po té zbylo, slušelo by ve smyslu zdejšího rozhodnutí ze dne 10. listopadu 1926, Rv II 463/26 přidělití úpadkové podstatě. Jsou tudíž usnesení nižších soudů v této příčině pochybena a bylo proto dovolacímu rekursu Rudolfa V-a vyhověno a vzhledem k ustanovení § 234 druhý odstavec ex. ř. rozhodnuto, jak uvedeno, aniž bylo třeba vyčkatí výsledek sporu zahájeného prý o stěžovatelově odporu.

Čís. 7724.

Ochrana nájemců.

Stačí, že skutkové okolnosti rozhodné pro vstup dědice do nájemní smlouvy nastaly teprve za řízení v první stolici o žalobě na vyklizení bytu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Rv II 864/27.)

Žalobce domáhal se na žalované vyklizení bytu, ježto prý ho žalovaná obývala bez právního důvodu. Žalovaná namítla najmě, že jí přísluší nájemní právo podle § 6 zákona na ochranu nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., ježto obývala byt společně se svou zesnulou matkou, jež byla nájemnicí bytu. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Podle § 6 zákona na ochranu nájemníků vstupuje v nájemní smlouvu zesnulého jeho dědicové, kteří, nemajíce vlastního bytu v době úmrtí zůstavitelova, bydleli v jeho bytě. Pokud se týče otázky, zda žalovaná jest dědičkou po její dne 16. srpna 1925 zesnulé matce, vychází z pozůstalostního spisu na jevo, že se žalovaná dne 29. dubna 1927 podmíněně přihlásila k pozůstalosti po její zesnulé matce a že jí pozůstalé jmění podle odevzdací listiny ze dne 2. května 1927 bylo odevzdáno, takže žalovanou jest uznati za dědičku její zesnulé matky. Při tom nerozhoduje, že pozůstalostní řízení bylo zahájeno teprve po podání této žaloby k návrhu žalované ze dne 14. dubna 1927, neboť zákon nepředpisuje lhůtu, do níž vlastnost dědice musí býti nabyta a prokázána. Zákon žádá toliko, že přejímatel bytu musí býti dědicem zesnulého nájemce. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé nenapadají po skutkové stránce, že tu nebyly v čase vynešení rozsudku první stolice všechny okolnosti, jichž po rozumu § 6 (1) zákona na ochr. náj. ze 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. jest třeba, by nastal vstup dědicův (žalované strany) do nájemních práv nájemníkůvých, nýbrž, provádějíce pouze dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýkají, že jest nutno, by okolnosti, ke vstupu dědicova do smlouvy nájemní potřebné, byly tu již v okamžiku podání žaloby na dědice o vyklizení bytu zůstavitelem obývaného, že § 406 c. ř. s. nelze